

rahha liggi. Koddo tulli jälle endine furwastus peale, läfsin siis teisel päeval jälle förtsi ja issa ueste, aega möda haftas in ka mõnne sutäie wina wötkma, ja fest tundsin veel rohkemat mele lahutamist. Koddune ello sellegipärrast ei parranenud, tö ja murre, taplemised ja riid ei lõppenud, waid naene pahhandas nüiid fest veel ennam, et läisin förtsis, wahhest ka pallus, et piddin fojo jäma; Lubbasin lül, agga tui öhto tulli, ei wöinud ma ennam paigal olla; koddo olles aeg jää iggawats, — ja egga ma siis liga ei jõnud; egga leidnud fest muud wigga, kui sedda, et ma ennam ni fangeste tööd ei teinud ja et rublad veel ennam wähhenesid, — agga kellele neid ennam forjata, ollime jo lapseta. Nenda läts luggo tüük aega, siis naene sai falsituid lapsi, fals poega. Kui need ollid ristitud siis töutasin jälle meest parrandada, förtsi täimise mahha jäätta ja wanna wiisi tööd tehha. Se läts mul ka hästi forda ja minno südda läts jälle rõõmsaimaks, sedda ennam näggin, et naese meelegi lahtemaks sai. Olli meil siis jälle üks meel ja süddo, piddasime jälle iihheestoos nööri, kuida rahha tenida ja lootisime, et tui pojaid suremaks faswavad eis naadgi siis selle juures wöi abbiis olla, wötsime sellepärrast kohhe ette, neile hästi sää ja juu anda ja aegsaste töle öppetada. Se olli tark nöör! Poigid faswasid üllesse, tui sällud heina- maal ja ollid kahhesja aastaga ni tuggewad, et jubba wöisid perremehhe lambad hoida ja sellega omimale läbbi suwwe föhho täie tenida ja süggise suggo wilja ja tango fojo tua. Mul olli fest hea meel ja rõõmustas in veel

ennam, kui pärrast wilja förwa mõnne rahha-koppita hakkasid sama ja minno fätte toma. Arwasin sedda nago tulsewa rissuse läerahha ollema.

Kui Peter sin jälle sinni piddas, lässisin minna, et temma lapse-kašwatamisest parremat arro saassin:

„Sedda nturred issa kandsid, et pojaid aegsaste öppisid luggema ja lirjutama?“ — Temma kostis: „Oh, armas aeg! wöi need piddid lirjutama öppima. Mis tarvis sedda tulli veel? Luggemissega olli jubba waewa lül ja naesele valjo ajawiitmisist, et ta mõnda forda ramato poiste waasta pead viskas ja ütles: „Lassige ramatuga minnemal egga teie sellega iales wöi leiba sää!“ Agga ei se aidanud; naene piddi agga jälle ramato ette wötkma ja poistega poolstavisi torfima, tunni waewalt möistisid sõnnad ülleswerida. „Jubba se aitab!“ ütles siis. Agga öppetaja, tui loetama tulli, ei olnud sega polagi rahhul: „nisuggufest luggemissest posle kassjo, jest lapsed ei ja arro mis loewad. Sellepärrast öppetage neid veel holega koddo, siis saatke folsm talwe järrestillo foli, et seäi veel lirjutamist, laulo-wisisi, bibli-luggusid ja muud head tundma öppivad, mis nende möistuse awwab ja süddamed walguetab!“ Nenda maanitses ja finlis veel, tui naene nuttes ütles, et jönd ei anna ramuid osta, foli-ramato. Lässime siis ärra, agga naese meel olli pahha ja minnagi arwasin, et se kellegi kasjuks ei olle, et waesi nenda waewatalsse ja legi ei tasu sedda. Siisti, et foli-ramat olli tingitud, pandi pojaid wähhest luggema ja eßjotsa teggid sedda sure hummuga, püüd-